

Arrest

nr. 271 053 van 8 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X en X handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, allen van Venezolaanse nationaliteit, op 27 september 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. ROGGHE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Ab(...) A(...) S(...) R(...) (hierna: verzoeker) verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2010. As(...) A(...) S(...) R(...) (hierna: verzoekster) bezit eveneens de Venezolaanse nationaliteit en is geboren in 2017.

1.2. Op 6 juli 2020 dienen verzoekers een verzoek om internationale bescherming in. Op 11 augustus 2021 wordt verzoeker samen met zijn vader op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord. Verzoekster is te jong om zelfstandig gehoord te worden. Daarom vindt op 11 augustus 2021 op het CGVS het persoonlijk onderhoud met haar vader plaats.

1.3. Op 14 september 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in hoofde van elke verzoeker een beslissing tot een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.4. De eerste bestreden beslissing in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij bent geboren op (...) 2010. Aldus ben je minderjarig. Jij en jouw ouders verklaren dat jij de Venezolaanse nationaliteit bezit. Jouw ouders, ASBAI (...) en RDASMC (...) verblijven net als jouw zusje, ASRA (...) ook in België.

Op 13 juli 2017 dienden jouw ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in België in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Hierin verklaarden ze de jullie in Venezuela gediscrimineerd, bestolen en gevisieerd werden omwille van jullie geloof. Het eerste verzoek om internationale bescherming van jouw ouders werd op 24 januari 2019 geweigerd omdat jouw ouders geen feiten of elementen hebben aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat jullie Venezuela verlaten hebben uit een gegronde vrees voor vervolging op basis van ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève, of dat jullie alsnog, bij een eventuele terugkeer, een dergelijke vrees dienen te koesteren. Evenmin blijkt uit de verklaringen van jouw ouders dat jullie, indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen. Deze beslissingen werden in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in het arrest nr. 232 079 van 31 januari 2020.

Op 6 juli 2020 diende ook jij als begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming in. Jij verklaarde dat je niet wilt terugkeren naar Venezuela omdat de situatie daar heel gevaarlijk is. Jouw papa is een keer gewapend overvallen, waar jij getuige van was. Je voegt toe dat het in Venezuela voor jou moeilijker was op school en je daar niet de hulp kreeg die je nodig had. Je stelt dat mensen in Venezuela racistisch zijn ten aanzien van mensen uit Irak en dat de president een slechterik is die de mensen niet beschermt. Jouw advocaat en vader voegen toe dat je psychologische problemen hebt en moeite hebt om te veel te vertellen. Ter staving van jouw verzoek leg je twee attesten van je psycholoog en een aantal nieuwsartikelen over de situatie in Venezuela neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Je bent immers minderjarig. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in de nabijheid van jouw ouders en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen, en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Met betrekking tot de twee attesten van jouw psycholoog, dient te worden opgemerkt dat deze attesten stellen dat jij moeite hebt om veel te vertellen over jouw leven. Om hieraan tegemoet te komen werd jouw onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om kwetsbare personen te benaderen. Daarnaast werd ook jouw vader gehoord en kon hij verklaringen in jouw naam afleggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel

57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en de verklaringen van jou en jouw vader op het Commissariaatgeneraal dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun eerste verzoeken, waarvoor de beslissing definitief is. Jullie stellen namelijk dat jij het moeilijk had op school in Venezuela, jullie te maken kregen met racisme, jullie beroofd zijn geweest en de veiligheidssituatie in Venezuela zeer slecht is (CGVS [...], p. 5-7; CGVS [...].C, p. 4-6). Al deze elementen werden reeds door jouw ouders aangehaald in hun eerste verzoek om internationale bescherming (zie arrest nr. 232 079 van 31 januari 2020 toegevoegd aan het administratieve dossier).

Het CGVS kan dan ook om dezelfde reden niet besluiten dat er in jouw hoofde elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Er werden geen elementen aangebracht tijdens jouw verzoek die een nieuw licht konden werpen op jullie verklaringen. De artikelen die jouw vader heeft neergelegd, hebben namelijk enkel betrekking op de algemene situatie in Venezuela (CGVS [...].C, p. 4).

Met betrekking tot de twee attesten van jouw psycholoog en de beoordeling van de situatie waarin jij terugkeer te Venezuela dreigt terecht te komen als gevolg van jouw psychologische problemen (CGVS, [...] p. 5; CGVS [...].C, p. 5-6) dient opgemerkt te worden dat uw ouders er niet in slaagden aan te tonen geen medische hulp te hebben kunnen krijgen vanwege jullie religie. Voorts moet worden gesteld dat er voor personen met medische problemen een aparte procedure bestaat op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet sluit de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten

aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Dienaangaande werd in de beslissing van jouw vader het volgende gesteld: "Zo blijkt uit uw verklaringen dat u als migrant in staat was om een succesvolle zaak uit te bouwen in Venezuela (CGVS, 1714972, p.9 en p.20). Bovendien verklaart u dat uw schoonfamilie, met wie jullie nog contact hebben (CGVS, 1714972B, p.6), welstellend is en contacten heeft binnen invloedrijke kringen (CGVS, 1714972, p.17-p.18)." Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat jullie, indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt

dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

1.5. De tweede bestreden beslissing in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Jouw vader verklaart dat jij de Venezolaanse nationaliteit bezit. Je bent geboren op (...) 2017 en aldus minderjarig. Jouw ouders, ASBAI ([...]) en RDASM ([...]) verblijven net als jouw broer, ASRA ([...]) in België.

Op 13 juli 2017 dienden jouw ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in België in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Hierin verklaarden ze de jullie in Venezuela gediscrimineerd, bestolen en gevisieerd werden omwille van jullie geloof. Het eerste verzoek om internationale bescherming van jouw ouders werd op 24 januari 2019 geweigerd omdat jouw ouders geen feiten of elementen hebben

aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat jullie Venezuela verlaten hebben uit een gegronde vrees voor vervolging op basis van ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève, of dat jullie alsnog, bij een eventuele terugkeer, een dergelijke vrees dienen te koesteren. Evenmin blijkt uit de verklaringen van jouw ouders dat jullie, indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen. Deze beslissingen werden in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in het arrest nr. 232 079 van 31 januari 2020.

Op 6 juli 2020 diende ook jij als begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming in. Aangezien jij te jong bent om te worden gehoord, werd jouw vader opgeroepen om verklaringen in jouw hoofde af te leggen. Jouw vader verklaarde dat hij vreest dat jij, bij een terugkeer naar Venezuela, vast zou komen te zitten in huis omwille van de onveilige situatie in Venezuela. Jouw vader vreest dat de maffia in Venezuela jou zouden kunnen ontvoeren omdat jij van vreemde origine bent. Jouw vader stelt dat jullie niet kunnen rekenen op de bescherming van de politie in Venezuela. Hij stelt daarnaast dat jouw broer problemen had op school, en hij vreest dat jou dit ook zou kunnen overkomen. Ter staving van jouw verzoek legt jouw vader artikelen neer die stellen dat het voor kinderen en buitenlanders heel gevaarlijk is in Venezuela.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Het Commissariaat-generaal oordeelde dat jij niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je wegens jouw jonge leeftijd hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werden jouw ouders opgeroepen in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming samen met jouw advocaat. Jouw vader, ASBAI, legde het persoonlijk onderhoud in jouw hoofde af. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en de verklaringen van jouw vader op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun eerste verzoeken, waarvoor de beslissing definitief is. Jouw vader stelt namelijk dat hij vreest dat jij ontvoerd zou kunnen worden, dat het onveilig is voor kinderen waardoor hij jou zou moeten binnen houden, dat er racisme heerst tegen mensen met buitenlandse origine en dat jullie niet op bescherming van de politie kunnen rekenen (CGVS, p. 4-5). Al deze elementen werden reeds door jouw ouders aangehaald in hun eerste verzoek om internationale bescherming (zie arrest nr. 232 079 van 31 januari 2020 toegevoegd aan het administratieve dossier). Jouw vader bevestigt ook dat hij deze elementen ook in zijn eigen aanvraag heeft aangehaald (CGVS, p. 6).

Het CGVS kan dan ook om dezelfde reden niet besluiten dat er in jouw hoofde elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Er werden geen elementen aangebracht tijdens jouw verzoek die een nieuw licht konden werpen op jullie verklaringen. De artikelen die jouw vader heeft neergelegd, hebben namelijk enkel betrekking op de algemene situatie in Venezuela (CGVS, p. 4).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn

land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin

rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Dienaangaande werd in de beslissing van jouw vader het volgende gesteld: "Zo blijkt uit uw verklaringen dat u als migrant in staat was om een succesvolle zaak uit te bouwen in Venezuela (CGVS, 1714972, p.9 en p.20). Bovendien verklaart u dat uw schoonfamilie, met wie jullie nog contact hebben (CGVS, 1714972B, p.6), welstellend is en contacten heeft binnen invloedrijke kringen (CGVS, 1714972, p.17-p.18)." Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat jullie, indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Jouw vader bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Verzoekers menen dat de verwerende partij ten onrechte beslist heeft dat zij geen eigen feiten aangehaald hebben. Verzoekers beklemtonen dat verzoeker en hun vader door een wapen bedreigd werden en dat zij zeer geshockt waren door deze aanval. Voorts verwijzen verzoekers naar de context van acute socio-economische crisis en van onveiligheid in Venezuela waardoor de bevolking hongerig, gespannen en wanhopig is. Hierdoor zijn de mensen op zoek naar zondebokken. Vreemdelingen en mensen die op vreemdelingen gelijken zijn het slachtoffer hiervan. Verzoeker is op heden nog gekwetst van hetgeen hij meegemaakt heeft. Verzoekers verwijzen in dit verband naar het psychologisch attest van 16 augustus 2021 opgesteld door de psycholoog die verzoeker sinds oktober 2017 opvolgt. Verzoekers betogen dat de verwerende partij dit psychologisch verslag genegeerd heeft. ze benadrukken dat alle elementen opgenomen in voormeld psychologisch attest betrekking hebben op verzoeker en zijn eigen trauma. Verzoekers benadrukken dat verzoeker getuigde over racistische gedragingen en de afwezigheid van bescherming. Volgens verzoekers zijn het feiten die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Tot sloten betogen verzoekers dat: *"Wat betreft de subsidiaire bescherming is de redenering van verwerende partij verkeerd.*

Er is wel in Venezuela een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4 van Vreemdelingenwet.

De situatie is gespannen en gevaarlijk. Dat blijkt uit de neergelegde persberichten.

Het is vooral gevaarlijk voor moslims.

[Ab.] en [A.] als buitenlandse moslimkinderen zullen gediscrimineerd of aangevallen worden.

Het CGVS neemt geen rekening met hun specifieke profiel."

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In

toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

5. Bijzondere procedurele noden

5.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

5.2. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers' beschermingsverzoek.

Zo werd verzoeker op 11 augustus 2021 op het CGVS gehoord in bijzijn van zijn vader en in de aanwezigheid van zijn advocaat. Verzoekster kon niet persoonlijk gehoord worden daar ze te jong was. Daarom werden haar beide ouders opgeroepen. Uiteindelijk legde verzoeksters vader het persoonlijk

onderhoud in haar hoofde af. Beide verzoekers kregen, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Verder werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd van verzoeker, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoekers. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissingen blijkt dat ten aanzien van verzoekers, gelet op hun profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Omdat verzoeker slechts elf jaar oud was op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud en moeilijk kan vertellen over zijn leven, vond het onderhoud bijzijn van zijn vader plaats. Verzoekers vader kon ook verklaringen in verzoekers naam afleggen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissingen blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers' persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in hun land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoekers toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hen zou zijn overkomen. Dit al is gebeurd in het bijzijn van een tolk die het Spaans machtig is. Voorts blijkt dat verzoekers de mogelijkheid hebben gekregen om opmerkingen te formuleren bij de notities van het persoonlijk onderhoud.

Ook blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen de staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop heeft gewezen dat verzoekers minderjarig zijn en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op hen van toepassing is. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoekers en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met hun jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in hun land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat, tonen verzoekers niet aan dat de commissaris-generaal verkeerdelijk heeft besloten dat hun rechten in het kader van de gevoerde procedure werden gerespecteerd en dat zij hebben kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

6. Beoordeling

6.1. De minderjarige verzoekers dienden op 6 juli 2020 bij de Belgische asiendiensten, met de hulp van hun ouders, een eigen beschermingsverzoek in, op grond van artikel 57/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

6.2. De commissaris-generaal nam vervolgens de bestreden beslissingen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *“de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

De loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt volstaat bijgevolg niet om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

6.3. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat het beschermingsverzoek van verzoekers hoofzakelijk berust op dezelfde gronden die hun ouders aanhaalden in het kader van hun verzoek om internationale bescherming, waarvoor de weigeringsbeslissing definitief is. Zo verklaren

verzoekers dat verzoeker het op school in Venezuela moeilijk had, dat zij te maken hadden met racisme in Venezuela, dat zij er beroofd zijn en dat de veiligheidssituatie in Venezuela zeer slecht is (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO] verzoeker, p.5-7; NPO verzoekster, p.4-6).

Deze elementen werden reeds besproken in het kader van het beschermingsverzoek van verzoekers' ouders. Daarbij hebben zowel de commissaris-generaal als de Raad besloten dat er geen nood aan internationale bescherming kon worden vastgesteld. Bij arrest van 31 januari 2020 met nummer 232 079 werden hun ouders zowel de erkenning van de vluchtelingenstatus als de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Dit arrest heeft gezag van gewijsde. Bijgevolg maken de minderjarige verzoekers, op basis van dezelfde vluchtmotieven als hun ouders, evenmin aannemelijk dat zij om deze redenen nood hebben aan bescherming.

Voorts wordt in de bestreden beslissing van verzoeker specifiek met betrekking tot de psychologische attesten die verzoeker bijgebracht heeft, gemotiveerd dat: *“Met betrekking tot de twee attesten van jouw psycholoog en de beoordeling van de situatie waarin jij bij terugkeer te Venezuela dreigt terecht te komen als gevolg van jouw psychologische problemen (CGVS [...], p. 5; CGVS [...]C, p. 5-6) dient opgemerkt te worden dat uw ouders er niet in slaagden aan te tonen geen medische hulp te hebben kunnen krijgen vanwege jullie religie. Voorts moet worden gesteld dat er voor personen met medische problemen een aparte procedure bestaat op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet sluit de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure.”*

Uit de psychologische attesten van 10 maart 2020 en 16 augustus 2021 blijkt dat verzoeker sinds oktober 2017 door een psycholoog en psychotherapeute opgevolgd wordt. Dit is gebeurd op vraag van het opvangcentrum omdat verzoeker zich ten opzichte van andere kinderen agressief gedrag. Vanaf augustus 2018 gaat verzoeker ongeveer twee keer per maand op consultatie. Voorts beschrijven beide attesten de progressie die verzoeker gemaakt heeft en welke behandelingstechnieken ze hanteren. In de attesten wordt ook aangegeven dat verzoeker getuige was van de overval waarvan zijn vader slachtoffer was in 2015. Uit het geheel van de bijgebrachte psychologische attesten blijkt duidelijk dat dit voor de verzoekende partij een trauma was. Uit de psychologische attesten blijkt verder dat de procedure om internationale bescherming en de gezondheidssituatie van zijn ouders eveneens een impact hebben op zijn psychisch welzijn.

Met betrekking tot de overval waarvan verzoekers' vader in 2015 het slachtoffer was wordt in 's Raads arrest van 31 januari 2020 met nummer 232 079 aangegeven dat: *“Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekende partijen er niet in slagen om hun vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk te maken, nu uit hun verklaringen niet kan worden afgeleid dat de problemen die zij in Venezuela kenden verband hielden met hun religie en de door hen aangehaalde feiten onvoldoende ernstig en zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.*

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoekende partijen er niet in slagen in concreto aan te tonen dat zij omwille van hun klederdracht en geloofsovertuiging systematisch meer gevisieerd werden bij diefstal dan andere Venezolanen. Dit wordt in de bestreden beslissingen als volgt toegelicht:

“Inzake jullie beweringen vaker het slachtoffer te zijn van criminaliteit (CGVS, [...], p.21 en [...]B, p.11) omwille van jullie geloof dient te worden vastgesteld dat jullie verklaringen in dit verband niet overtuigen. Wanneer het CGVS informeert naar nadelen die uw bedrijf ondervond omwille van uw geloofsovertuiging stelt u dat er telkens dozen werden ontvreemd omwille van uw geloof (CGVS, [...], p.21). Uit uw verdere verklaringen blijkt echter dat andere bedrijven eveneens bestolen werden en dat dit meer te maken had met de huidige economische situatie van uw land dan met uw geloofsovertuiging (CGVS, [...], p.21). Door het Commissariaat gevraagd waarom u denkt meer gevisieerd te worden als moslim stelt u dat ze niet enkel uw goederen stalen maar dat u bijkomend geld moest betalen om de goederen terug te krijgen (CGVS, [...], p.21). Voorts verklaart u, hiernaar gevraagd, te denken dat dit met uw geloof te maken heeft omdat ze u voortdurend Bin Laden noemden en u niet naar de politie kon als u een probleem had met een Venezolaan (CGVS, [...], p.21). Uit de vaststelling dat men u voortdurend Bin Laden noemde, kan echter niet worden afgeleid dat deze vooringenomenheid ten

opzichte van moslims aan de basis lag van de diefstallen en het feit dat u diende te betalen om uw gestolen goederen terug te krijgen. Dit kan evenmin worden afgeleid uit de verklaringen van uw echtgenote. Wanneer het CGVS bij haar informeert naar problemen in jullie dagelijks leven omwille van jullie geloofsovertuiging haalt zij aan dat u verschillende malen beroofd werd en dat u steeds Osama Bin Laden werd genoemd (CGVS, [...]B, p.11). Vervolgens door het Commissariaat gevraagd of u beroofd werd omwille van uw geloofsovertuiging stelt uw echtgenote dat dit mogelijk is gezien u anders gekleed gaat en mensen daarom denken dat jullie, als moslims, welstellend waren (CGVS, [...]B, p.11)."

Door er op te wijzen dat de naam van verzoekers vennootschap niet typisch is voor Venezuela en te beweren dat de leveringen in naam van verzoekers vennootschap, in tegenstelling tot leveringen van andere Venezolaanse vennootschappen, het voorwerp waren van gerichte diefstallen en afpersingen, slagen verzoekende partijen er niet in de voorgaande motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Dat andere Venezolaanse vennootschappen nooit het slachtoffer zouden zijn van gerichte diefstallen en afpersingen betreft een loutere bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker verklaarde op het CGVS overigens zelf eerlijkheidshalve dat andere bedrijven eveneens bestolen werden en dat dit meer te maken had met de huidige economische situatie van het land dan met geloofsovertuiging (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Voorts tonen verzoekende partijen louter door het voorleggen van een geïllustreerde kalender met reclame voor de onderneming "A. (...) c.a." (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 5) niet aan dat de vennootschap van verzoeker enkel omwille van de niet typisch Venezolaanse naam het slachtoffer werd van diefstallen en afpersingen, noch dat andere vennootschappen met typische Venezolaanse namen niet of in mindere mate het slachtoffer werden van dergelijke feiten. De loutere omstandigheid dat verzoeker soms beledigd werd, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt niet dat de personen die verzoeker beledigden ook de diefstallen pleegden en verzoeker afpersten.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven volledig ongemoeid laten:

"Ook jullie verklaringen betreffende incidenten waarbij uw gezin diensten geweigerd werden overtuigen niet. Door het Commissariaat gevraagd aan uw echtgenote of jullie ooit problemen ondervonden in een ziekenhuis omwille van jullie geloof stelt ze van niet en haalt ze enkel een voorval aan waarbij een kind haar bijna deed struikelen en ze vervolgens werd uitgelachen (CGVS, [...]B, p.12). Wanneer het CGVS informeert naar concrete incidenten waarbij u onvoldoende medische hulp kreeg haalt u een incident aan waarbij u niet onmiddellijk geholpen werd door een tandarts (CGVS, 1714972, p.23). Vervolgens gevraagd of dit te wijten was aan uw geloof stelt u dit te denken omdat u geen andere reden zag gezien de tandarts wel bereid was om anderen te behandelen (CGVS, [...], p.23). Gevraagd naar andere voorbeelden stelt u dat uw echtgenote aan het lijntje gehouden werd en een andere arts opzocht (CGVS, [...], p.24) en blijkt vervolgens uit uw verklaringen dat uw echtgenote daar wel medische hulp verkreeg (CGVS, [...], p.24).

Wat betreft de vrees van uw echtgenote met betrekking tot de veiligheid van uw kinderen omwille van het feit dat uw zoon er anders uitziet, een atypische naam draagt en er vermoed kan worden dat hij uit een rijke familie afstamt (CGVS, [...]B, p.14) dient eveneens te worden opgemerkt dat dit een louter blote bewering betreft gezien uw partner, wanneer het CGVS informeert wie er uw zoon precies zou viseren, enkel algemene verklaringen aflegt en vaag verwijst naar mensen die met jullie lachten of naar criminelen (CGVS, [...]B, p.14)."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er worden geconcludeerd dat verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging omwille van één van de criteria vermeld in het Verdrag van Genève aannemelijk maken.

Daarbij komt dat de door verzoekende partijen aangehaalde feiten onvoldoende ernstig en zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. De bestreden beslissingen bevatten hierover de volgende pertinente overwegingen:

"Met betrekking tot de door u en uw echtgenote aangehaalde vormen van discriminatie – uitgelachen en uitgescholden worden (CGVS, [...], p.14-15 en CGVS, [...]B, p.9), volledig gefouilleerd worden op de luchthaven (CGVS, [...], p.14-15 en CGVS, [...]B, p.9), geweigerd worden als klant in sommige handelszaken (CGVS, [...], p.15 en [...]B, p.9), afpersing door de politie (CGVS, [...], p.15 en p.21) - alsook inzake de aangehaalde incidenten waarbij jullie het slachtoffer werden van criminaliteit (CGVS, [...], p.21 en CGVS, [...]B p.11 en p.14) moet immers worden gesteld dat deze elementen niet kunnen worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Uit jullie verklaringen

blijkt bovendien dat jullie als soennitische moslims in staat waren een bloeiende handelszaak uit te bouwen in Venezuela (CGVS, [...], p.9 en p.20) waarbij het merendeel van jullie cliënteel een ander geloof aanhing (CGVS, [...], p.23). Uw zoon kon zonder problemen naar school (CGVS, [...], p.12), jullie hadden toegang tot voedselvoorziening (CGVS, [...], p.12) en konden jullie geloof vrij praktiseren (CGVS, [...], p.22 en [...], p.10)."

Door in het verzoekschrift louter te herhalen dat zij beledigd, aangevallen en bedreigd werden met een wapen tegen het hoofd en zonder meer te stellen dat de commissaris-generaal ten onrechte oordeelt dat deze gebeurtenissen geen vervolgingen zijn, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen, maken verzoekende partijen een vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève niet aannemelijk. Zij maken hiermee niet aannemelijk dat de commissaris-generaal de feiten die zij beweren te hebben ondergaan ten onrechte niet beschouwde als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt of als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) enkel gewag maakte van beledigingen en stelde dat hij hierop niet reageerde omdat hij bang was "dat dit tot gewelddadige acties zou kunnen leiden".

Verzoeker maakte geen melding van een incident waarbij hij bedreigd werd met een wapen tegen zijn hoofd (adm. doss., stuk 16, Vragenlijst, vraag nr. 3.5). Ook verzoekster vermeldde bij de DVZ niet dat verzoeker bedreigd werd met een wapen tegen zijn hoofd, doch sprak enkel over beledigingen en bedreigingen omwille van hun kledij en hun godsdienst en over het gebrek aan geneesmiddelen in Venezuela (adm. doss., stuk 19, Vragenlijst, vraag nr. 3.5). Hieruit blijkt dat ook verzoekende partijen aan dit incident, zo dit heeft plaatsgevonden, niet al te veel gewicht gaven. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat het incident waarbij twee mannen een pistool tegen zijn hoofd zetten dateert van 2015 (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15), terwijl verzoekende partijen Venezuela pas in juli 2017 verlieten. Dit incident was op zich dan ook niet dermate zwaarwichtig voor verzoekende partijen dat het de (directe) aanleiding was voor hun vertrek uit Venezuela". (eigen onderlijning)

Er wordt geenszins betwist dat de overval op verzoekers' vader in 2015 waarvan verzoeker getuige geweest is een ernstig trauma bij hem veroorzaakt heeft waarvoor hij psychologisch dient opgevolgd te worden. Er kan aangenomen worden dat verzoeker deze overval op zijn vader in 2015 op een heel andere manier dan zijn vader beleefd heeft en hiervoor psychologisch behandeld wordt, maar dit kan verder niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers nood hebben aan internationale bescherming. Het verandert immers niets aan de bevinding dat deze incidenten op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden gelijkgeschakeld met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hoe betreuenswaardig deze incidenten ook zijn, verzoekers tonen niet aan dat zij als gevolg hiervan problemen zullen krijgen bij terugkeer naar Venezuela. Deze overval dateert van 2015 en zij vertrokken pas in 2017 uit Venezuela. Nergens uit verzoekers' verklaringen blijkt dat zij persoonlijk werden geïsoleerd of gezocht of zullen worden geïsoleerd bij terugkeer. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat deze incidenten meer zouden zijn dan slechts geïsoleerde, criminele feiten. Deze feiten tonen enkel aan dat Venezuela een hoge mate van crimineel geweld kent, iets wat noch door de commissaris-generaal noch door de Raad wordt betwist. De Raad wijst erop dat het in deze afzonderlijke gevallen gaat om louter gemeenrechtelijke feiten die kaderen in de algemene veiligheidssituatie die Venezuela kenmerkt en die betreuenswaardig zijn maar die, zelfs als ze cumulatief worden gezien, niet voldoende ernstig zijn om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De psychologische attesten zijn onvoldoende om bovenstaande motieven van 's Raads arrest van 31 januari 2020 met nummer 232 079 in een ander daglicht te kunnen stellen.

Waar in de psychologische attesten gelezen wordt dat verzoekers psychologische problemen eveneens veroorzaakt wordt door de procedure om internationale bescherming en de psychologische problemen die zijn ouders, vooral zijn moeder, ondervinden, kan de Raad enkel vaststellen dat deze geen verband houden met één van de criteria van het Verdrag van Genève. Verder werd in 's Raads arrest van 31 januari 2020 met nummer 232 079 met betrekking tot de toegang tot medische zorgen aangegeven dat uit de verklaringen van zijn ouders niet blijkt dat verzoekers' gezin diensten geweigerd werden omwille van hun herkomst in Venezuela. Verzoekers tonen verder niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela geen toegang zullen hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning omwille van hun herkomst.

De nieuwsberichten kaderen binnen de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela. Deze algemene landeninformatie volstaat evenwel op zich niet om aan te tonen dat verzoekers nood hebben aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De nood aan bescherming is afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak en moet concreet aannemelijk worden gemaakt.

6.4. De Raad betwist niet dat Venezuela een hoge mate van crimineel geweld kent, doch zulk crimineel geweld is sterker aanwezig in bepaalde delen van het land, met name de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Deze algemene veiligheidssituatie in Venezuela als gevolg van dit crimineel geweld moet in overweging worden genomen in het kader van een beoordeling van het beschermingsverzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert er evenwel aan dat een loutere verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers bij terugkeer naar dat land daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd. Een individuele beoordeling in het licht van de algemene veiligheidssituatie in Venezuela dringt zich vervolgens op, waarbij het aan verzoekers is om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te individualiseren en te concretiseren, *quod non in casu*. Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie is immers louter algemeen van aard en volstaat dan ook niet om *in concreto* aannemelijk te maken dat verzoekers bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico lopen op persoonsgericht crimineel geweld dat het minimumniveau bereikt om te worden aangemerkt als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

6.5. Wat betreft de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgving in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”(eigen onderlijnen)

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.

Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoekers en hun ouders in deze context persoonlijk worden geviséerd of dat zij behoren tot een groep van geviseerde personen. Zij tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. Hieromtrent werd reeds in het arrest met betrekking tot het beschermingsverzoek van hun ouders geoordeeld dat: *“Te dezen kunnen verzoekende partijen niet stellen dat zij kwetsbare personen zijn die leefden onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kunnen zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hen persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partijen stellen evenmin dat zij geheel afhankelijk waren/zijn van overheidssteun (onder andere via het systeem van de ‘carnet de la patria’), of dat zij buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zouden terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “Salah Sheekh / Nederland”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “M.S.S. / België en Griekenland”, § 254).*

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kan meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit de verklaringen van verzoekende partijen over hun profiel en hun familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in hun hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat verzoekende partijen, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling lopen. Zo wordt er in de bestreden beslissingen op goede gronden op gewezen dat verzoekende partijen nog contacten hebben met de familie van verzoekster, dat deze familie welstellend is en bovendien contacten heeft binnen invloedrijke kringen. Dit wordt door verzoekende partijen niet betwist.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële behoeftigheid. Verzoekende partijen tonen niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen in concreto dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.”

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekers bij een terugkeer naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zullen terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen

in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Alles in acht genomen, kunnen voor verzoekers geen persoonlijk en reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Venezuela worden afgeleid. Een individuele beschermingsnood wordt niet aannemelijk gemaakt. Het blijkt niet dat verzoekers specifiek werden of alsnog worden gevisieerd door benadeelden in Venezuela, noch is er enige andere concrete indicatie dat zij in het oog worden gehouden.

De Raad besluit dat, het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de veiligheidssituatie in Venezuela, er evenwel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet blijkt.

6.6. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela is louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekers om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoekers verklaren afkomstig te zijn uit Puerto Ordaz, gelegen in de deelstaat Bolívar. De deelstaat Bolívar geldt als één van de meest gewelddadige staten van Venezuela.

Uit de COI Focus “Venezuela Situatieschets” van 28 april 2021 blijkt dat in de zes grensstaten Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia, Apure en Amazonas in 2020 1.613 moorden zijn geregistreerd. In vergelijking met 2019 was er een toename van 455 gevallen, wat neerkomt op een procentuele stijging van 39,29%. Het moordcijfer voor 2020 was 20,54 per 100.000 inwoners, tegenover 14,85 in 2019. Ook het aantal ontvoeringen en verdwijningen nam in 2020 toe in de grensstaten. Een andere vaststelling is het

toegenomen aantal dodelijke slachtoffers ten gevolge van gewapende confrontaties (*enfrentamientos*). Het gaat hier enerzijds om de acties van de ordediensten, waaronder de FAES, het leger en de GNB, tegen de gewapende groeperingen. Acties die volgens de NGO vaak neerkomen op buitengerechtelijke executies. Anderzijds worden ook slachtoffers die vielen bij confrontaties tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling in deze data opgenomen. De meeste confrontaties vonden plaats in de staat Zulia. Hier waren er 286 gewapende confrontaties waarbij 454 mensen omkwamen. In de staat Bolívar vonden 168 gewapende confrontaties plaats met 233 dodelijke slachtoffers, in Falcón 50 gewapende confrontaties en 59 slachtoffers en in Táchira registreerde de NGO 46 confrontaties met 82 slachtoffers (COI Focus, p. 30-31).

Voor wat betreft Zuid-Venezuela specifiek, waartoe de deelstaat Bolívar behoort, hebben volgens InSight Crime drugshandel, gewapende confrontaties tussen staatstroepen en gewapende groepen, afpersing en illegale goudwinning deze regio getransformeerd tot een regio waar burgers in een parallelle staat leven die wordt geregeerd door georganiseerde misdaad (COI Focus, p. 38).

Het geweld in de deelstaat Bolívar is gelieerd aan de controle over de mijnen en illegale mijnontginning, waarbij de georganiseerde misdaad, guerrillagroepen en politie- en strijdkrachten strijden voor de controle over de minerale rijkdom (COI Focus, p. 37-38). In de staat Bolívar zijn de belangrijkste criminele groeperingen de sindicatos. De controle van de sindicatos over de lokale bevolking en de mijnwerkers is groot. Naast de illegale mijnbouw worden deze criminele groeperingen ook aangetrokken door de regio omwille van het feit dat het makkelijk is de jongeren uit de arme en achtergestelde gebieden te rekruteren (COI Focus, p. 39-40).

De organisatie Fundaredes telt voor 2020 769 gewelddadige sterfgevallen waarvan 536 moorden en 233 overlijdens tijdens gewapende confrontaties of buitengerechtelijke executies. Daarnaast telt de organisatie ook 56 verdwijningen, wat een stijging is tegenover de 28 verdwijningen in 2019 (COI focus, p. 39).

Uit de landeninformatie blijkt dat het aanwezige geweld in de deelstaat Bolívar grotendeels wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en doelgericht van aard is. Slachtoffers van crimineel geweld worden geviséerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld wordt gepleegd op individuele basis. Dit crimineel geweld kadert aldus niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Daarnaast blijkt dat de deelstaat Bolívar een grotere aanwezigheid kent van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen, alsook dat deze deelstaat regelmatig te maken heeft met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaat is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Wat betreft de overlijdens die vallen tijdens gewapende confrontaties, maken de voormelde cijfers geen onderscheid tussen de strijdende partijen en gewone burgers, maar er wordt niet ontkend dat het geweld een invloed heeft op het dagelijkse leven in de deelstaat Bolívar. Zo zorgen de vele clashes tussen de criminele en guerrillagroeperingen onderling voor slachtoffers onder de mijnwerkers hoewel hierover geen concrete cijfergegevens bestaan. Het uitoefenen van controle over de mijnen geeft ook aanleiding tot schietpartijen tussen leden van Venezolaanse strijdkrachten en de sindicatos, of tussen sindicatos en de Colombiaanse guerrillagroepen. Hierbij vallen vaak meerdere slachtoffers, waaronder ook vrouwen en kinderen, waarover evenmin concrete cijfergegevens bestaan. Een incident op 15 oktober 2019 betrof minstens 16 vermisten en 6 gewonden in de Los-Candados-mijn tijdens een confrontatie tussen een sindicato en de ELN (Ejército de Liberación Nacional), bij een schietpartij op 22 november 2019 werden acht personen gedood op het grondgebied van één van de mijngebieden in de Orinoco-mijnbouwboog.

Ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, kan uit de landeninformatie evenwel niet blijken dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden of tactieken worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Daarnaast zijn er geen concrete cijfers over burgerslachtoffers die tijdens deze gewapende confrontaties vallen. Er kan alles samengenomen dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in mindere mate onder niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Bolívar wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd; noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Uit de landeninformatie blijkt evenmin dat er sprake is van ontheemding als gevolg van dit geweld.

De Raad besluit dat, rekening houdend met de aard en de schaal ervan, het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Bolívar niet van die aard is dat het als willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Verzoekers brengen geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Bolívar, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing en is er dan ook geen noodzaak om na te gaan of er voor verzoekers persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

6.7. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat niet wordt aangetoond dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoekers in het kader van hun verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalden die een apart verzoek rechtvaardigen.

Aangezien niet blijkt dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 A, § 2 van het Vluchtelingenverdrag. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en verzoekster met behulp van hun vader werden gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Verder moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de elementen aangebracht door verzoekers, rekening houdend met de informatie over het land van herkomst. In het licht van de omstandige en pertinente in de bestreden beslissingen opgenomen motieven, is de kritiek in voorliggend verzoekschrift als zou de verwerende partij geen voldoende onderzoek hebben gevoerd naar de verklaringen van verzoekers en de door hen bijgebrachte stukken, niet dienstig. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet blijken.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS